

Druhého dne se dovědělo mnoho poutníků, kteří přišli na svátky, že Ježíš přichází do Jeruzaléma. Vzali palmové ratolesti, šli ho uvítat a volali:

„Hosanna,
požehnaný, jenž přichází ve jménu
Hospodinově,
král izraelský.“

Ježíš našel oslátka a vsedl na ně, jak je psáno:

„Neboj se, dcero Siónská,
hle, král tvůj přichází,
sedě na oslátku.“

Jeho učedníci tomu v té chvíli neporozuměli, ale když byl Ježíš oslaven, tu se rozpomenuli, že to o něm bylo psáno a že se tak stalo.

Zástup, který s ním byl, když vyvolal Lazara z hrobu a vzkřísil ho z mrtvých, vydával o tom svědectví. Proto ho také přišlo uvítat množství lidu, neboť slyšeli, že učinil toto znamení. Farizeové si řekli: „Vidíte, že nic nezmůžete! Celý svět se dal za ním.“ J 12, 12-19

„Celý svět se dal za ním.“

To bychom si přece tak přáli, aby se celý svět, celé Telecí i Pustá Rybná i Březiny daly za ním. Tak moc bychom si to přáli, a tak je k tomu daleko. A to ne i kvůli té současné „bezpečné vzdálenosti“, ale tak nějak vůbec. Tak moc bychom si to přáli, ale co když se ten svět skutečně dal za ním, jen my tu stále sedíme a hledíme do prázdna nebo i do prázdného hrobu, zatímco svět je už někde úplně jinde. A my s tím nic, ale opravdu nic nezmůžeme. Celý svět se dal za ním, všichni radostně vítají jeho vjezd do Jeruzaléma před velikonočními svátky a my se na to jen tak smutně koukáme a nevíme si s tím rady. Nechápeme, jak to, že když tak slavně přichází, proč na malém oslátku, proč se tak snižuje, když má být přece králem, a to i oslavovaným, proč, proč, proč, a nejen proto, že to o něm bylo psáno a že se tak stalo.

No a co my. Kde jsme v tom my. Křesťané a křesťanky jedenadvacátého století, bratři a sestry, kteří by taky rádi vítali, ale ne, že nemají koho, ale často spíš nařikají, že nemají s kým. A že i ten, ať už současný nebo minulý svět, který nás tak téměř nedostižně předehnal, se dal za ním a už se ani nedá zastavit. Všichni míří do Jeruzaléma a my nevíme proč, když mají být tady třeba i spolu s námi a vůbec, ale vůbec tomu nerozumíme. Naštěstí to říkají ti farizeové, kteří dobře ví, o čem mluví a říkají to sami sobě, že ani oni s tím nic nezmůžou, když se i celý svět dává za ním, tak co my s tím. Co s tím. Dát se za ním spolu s nimi? Opustit dveře v posledních týdnech stejně nutně uzavřeného kostela a vyjít na cestu a spolu s celým světem ho vítat ještě někde úplně jinde, než jsme byli zvyklí? Nebo to tu snad zavřít úplně a s tím světem ideálně zcela splynout, až se mu téměř přizpůsobit, hlavně aby nám neutekl, neutekli? A kdo vlastně? A co je ten svět? Jeden můj profesor na fakultě mi jednou říkal, jak je ten svět už stejně překonané slovo a raději mluvil o svém bližním, o svých bližních, o tom, že tu přece už nejde o žádný svět, ale o každého z nás, a to zcela konkrétně, jak tu i my nyní sedíme a nevíme, co s tím, nic s tím nezmůžeme. Svým způsobem měl asi pravdu. Ne, že bychom s tím nic nezmožili, ale že je to příliš abstraktní a nekonkrétní a že dnes už je potřeba něco jiného. Ale co? Řečeno s ještě jiný klasikem evangelické fakulty, co je dnes vlastně zapotřebí?

Tak například se učit a naučit i tomu světu trochu lépe rozumět a porozumět. To, že se dává za ním, není náhoda, jako by na něj už čekal a radostně ho vítá nadšen tím, že tak činí i na oslátku. A spíš se poníží, než povyšuje a jako by se tím stává i jedním z nás, jedním z lidí. Ale to lze jen tak, že s tím světem, se kterým si tak moc nevíme rady, natož, abychom s ním něco zmohli, naložíme v tom smyslu a směru, že s ním budeme ve vzájemném rozhovoru. Možná to opět vyzní až příliš moralistně, jako že my víme nejlépe, jaký ten svět má být, ale tak to přece není. To, co je dnes zapotřebí, a v čem nám i ten svět doslova utek, je něco, čemu se říká vzájemný rozhovor. Povídání vítaného krále se sedícím na oslátku nebo ještě jinak, rozhovor dvou protichůdných světů, očekávání a reality, tím, co je a co být i má, co my si představujeme a že to nakonec může být i jinak nebo úplně obecně co je dobře a co už ne. Rozhovor učedníků s Ježíšem nad tím, na čem to má vlastně přijet, rozhovor poutníků a zástupu s užaslými farizeji, co se to kolem nich vlastně děje, rozhovor s tímto světem, který se už dal za ním. Jen tak lze i tomu nešťastnému, protože neustále hledajícímu světu porozumět, objevovat jeho skryté otázky, povídat si s ním, ano být s ním v neustálém rozhovoru.

Celý svět se dal za ním. Pochopit, jak je to možné, jde jen tak, že se ho na to přímo zeptáme. Milý světe, můj ty světe, kampak ses nám to ztratil a pročpak ti tak moc nerozumíme, až nám to musí připomenout, že to jednou někde bylo i psáno, a nakonec se tak i stalo. Neboli kde jsi? Vyjdi ven uvítat spolu s námi přicházející krále, byť sedícího na oslátku. Ale svět už o tom ví. Světe, div se, on už ho dokonce i sám po mnohých předpovědích vítá a sám se dává za ním. A to často i bez našeho přičinění nebo kohokoliv jiného, prostě vidí a jde. My toho teď moc nevidíme, maximálně své nejbližší, dílo svých rukou, a i ten svět je nám nyní zprostředkováván jen ze všudypřítomné televize, a ještě víc přítomnému internetu. O to je zajímavější nesledovat, kam až se to vydal, jak se změnil a neustále mění, ale naopak pozorovat, jak je vlastně stále stejný, a to nejen nyní, když k nám jdou ty v podstatě stále stejné zprávy, ale jak je stále stejný v tom, že nám téměř neustále pokládá ty samé otázky. Co uděláš, až přijde krize, jak se, člověče, zachováš, co budeš dělat, až konečně přijde ten, o němž to bylo psáno a co se stane, když budeš i na popáté vystaven otázce, cos dělal, když jsi měl radostně vítat a volat, a ne se tomu jen divit. Neboli kde jsi i ty, člověče. Kde jsi, i když často vidíš, že s tím nic nezmůžeš.

Celý svět se nyní vydává za ním. Kam se vydáme my, když víme, že stejně nikam nemůžeme a současně bychom tak rádi nejen s tímto světem zůstali nějak v kontaktu. A nejde jen o návštěvy či společná setkání např. při bohoslužbě, službě Boha člověku, s přibývajícím časem se prohlubuje především určitá lidská samota, respektive pocit, že tomu všemu, co se nyní kolem nás děje, prostě přestáváme rozumět, a to snad ještě víc než jindy. Prohlubuje se otázka, kdy to všechno vlastně skončí a my se zase vrátíme do nějakého normálu, ale na to si musíme asi ještě počkat. Svět nekončí, svět začíná, a i my jsme ve svém uvažování ještě stále na začátku.

Pane Ježíši Kriste, děkujeme, že za námi přicházíš jako ten požehnaný král celého svého lidu, děkujeme, že jsi s námi i uprostřed nás a prosíme tě, abychom nejen tobě, ale i všemu tomu, co nás nyní obklopuje, uměli porozumět. Dej nám k tomu svou pomoc i své Slovo. Amen.

A pokoj Boží ať zůstává vždy s námi.

Milí přátelé, i když stále nemůžeme být společně, tedy ve větším celku, např. nemůžeme slavít společnou bohoslužbu a nebudeme moci ani o Velikonocích, na které však chystám speciální Velikonoční dopis i ze Synodní rady nám radí se jeden za druhého i za sebe navzájem, ale i za tento svět aspoň modlit. Ani jako váš farář toho nyní mnoho nezmůžu, ale jak nám ukazuje i celý svět, solidarita a možnost myslet na toho druhého i trochu jinak, je nyní nebyvalá...